

Regős Mátyás

Fellázadok, nyilván csak gondolatban

Bármilyen intézmény hallana
merev részegen viccelődni engem,
végérvényesen kizárna önmagából.
Kerüljük most az érzelmeket, anya,
annak idején nyilvánvalóan
intézményesítetted bennünk
önmagad. Intézményekről pedig
köztudott, hogy igen nehéz hozzájuk
szólni, pontosabban szólni még
lehet, de érdemi választ kicsikarni
majdhogynem reménytelen. Az
intézmények nemigen foglalkoznak
velem vagy konkrétan azzal, amit
én akarok. Lássuk be, többnyire
nem is szeretnék, csak némi reakciót,
apró jelzést, hogy én is létezem,
megadva persze minden tiszteletet
a jól bejáratott munkamenetnek.
Értsd meg, anyám, nehéz helyzetben
vagyok. Leveleimre válasz nem
érkezik. Ha néhanapján személyesen
keresem fel budapesti telephelyüket,
beszélnek hozzám, hogyne. Csakis
én hiányzom minden eszeveszett,
körmönfont eszmefuttatásból. Ki vagyok
zárva, ugyanis nem beszélem a
nyelvet. Mit mondhatnék. Mikor
környezetemben gyalázzák alantas
működésed, a szoptató bürokráciát,

REGŐS MÁTYÁS (1994) költő. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végzett magyar-hittan szakon, jelenleg ugyanott az Irodalomtudományi Doktori Iskola hallgatója.

csöndes szavakkal megvédelek. Hogyne lenne lassú, pláne idegen, végül is sokan vagyunk. Az érdektelenség ez ügyben adott. De néha – mikor hosszú órák óta ülök reménytelen, elaggott folyosódon – tudom, hogy magadra se gondolsz. Egy intézmény nem gondol önmagára. És csáklját fognék, vasrudat – fellázadok, nyilván csak gondolatban – téglánként hordanám Dunába tested, kitépnék ajtót, ablakot, majd néhány év után jóllakottan a pusztítástól, új intézményt hordanék helyedre. Az újban felvennék nekem a telefont, gondosan ügyelnének gyengéseimre, alkalmanként egy korábbi tévedésre hivatkozva, átnyújtanának némi pénzt, szorgosan kérve elnézésemet. Mindig a 001-es sorszámot kapnám a gépből, és rokonom lenne a biztonsági őr.